

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

συμπλήρωμα στο ηρ 5
ΟΧΤΩΒΡΗΣ '81

ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

έναντια στις έκλογικές αυταπάτες, έναντια στην κυβερνητική έναλλαγή

ΜΟΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ!

Οι εκλογές του Οκτώβρη '81 έρχονται σέ μιιά περίοδο πού οι συνέπειες τής παγκόσμιας οικονομικής κρίσης γίνονται όλο και πιό αισθητές. Τά μεγαλύτερα ίμπεριαλιστικά κέντρα συγκλονίζονται συνεχώς από τήν κρίση και οι οικονομικές και κοινωνικές παροχές πού μπόρεσαν νά δώσουν στην εργατική τάξη, στην περίοδο μετά τό Β' ίμπεριαλιστικό πόλεμο, γιά νά τήν κάνουν νά ήσυχάσει και νά δουλέψει άδιαμαρτύρητα γιά τό ξαναστήσιμο τής κυριαρχίας του χτυπημένου καπιταλισμού, χάνονται σιγά-σιγά.

Έτσι η εργατική τάξη αρχίζει και ξυπνάει από τό λήθαργό της. Τά παραδείγματα τής Πολωνίας, των έγγλέζων και άμερικάνων άνδρακαυρών κ.ά., δείχνουν πώς η κοιμισμένη ταξική συνείδηση των προλεταρίων τής Εύρώπης και τής Β. Άμερικής δέν είναι νεκρή, αλλά ξεσηκώνεται έναντια στην έκμετάλλευση και τή μιζέρια.

Παράλληλα τό νεαρό προλεταριάτο των λιγώτερο αναπτυγμένων χωρών δίνει φοβερές ταξικές μάχες στην Άλγερία, Μαρόκο, Τυνησία, Βραζιλία, Κορέα κ.ά. (πού σκόπιμα πνίγονται από τά μέσα μαζικής ένημέρωσης), πού δείχνουν ότι η εργατική τάξη όχι μόνο δέν χάθηκε από τό προσοήνιο, αλλά παραμένει η μόνη επαναστατική τάξη μέσα στην κοινωνία, γιατί είναι η μόνη τάξη πού μάχεται έναντια στο κεφάλαιο.

Άλλά και η Ελλάδα χτυπιέται από τήν κρίση: κλείσιμο εργοστασίων, αύξανόμενη άνεργία και ύποπασχόληση, διαρκής άβεβαιότητα γιά τό αύριο. Μονάχα πού η εργατική τάξη δέν κουνιέται. Τά χτυπήματα πούφαγε από τό Κράτος και τούς ρεφορμιστές, η έλλειψη πρωτοπαρίας πού θάβγαζε τά μαθήματα των άγώνων τής περιόδου '74-'77 και θά βοηθούσε στην προετοιμασία γιά τήν επανάληψη τής πάλης, η πολι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 2

ή έκλογική προετοιμασία ή επαναστατική προετοιμασία

Τώρα πούσαν οι εκλογές, τά κόμματα σέ ξαναθυμήθηκαν προλεταρία: Σέ βομβαρδίζουν μέ ύποσχέσεις γιά "άλλαγή" και πασχίζουν νά σέ πείσουν ότι "η άλλαγή έξαρτιέται από τήν ψήφο σου" (άπό μιιά ειρηνική κίνηση δηλαδή, ρίχνοντας τό ψηφοδέλτιο στην κάλπη), και άρα από τήν άλλαγή τλειοληφίας στο κοινοβούλιο. Άλήθεια τί εύκολη λύση, αλλά και τί μεγάλη άπάτη! Μ'αυτόν τόν τρόπο προσπαθούν νά έκτονώσουν τή δυσαρέσκεια σου γιά τό πέσιμο τής άγοραστικής άξίας του μισθοϋ και του μεροκάματου, τής αύξησης των τιμών, τής άπολύσεις κ.ά. Γι'αυτό έχουν βγει όλοι έξω μέ τήν καρραπίνα γιά κυνήγι ψηφοφόρων. Τό ΠΑΣΟΚ γιά τήν "αυτοδύναμη κυβέρνηση", τό ΚΚΕ γιά τό 17% και όλλοι γιά μιιά καλύτερη κοινοβουλευτική εκπροσώπηση. "Όποιος κατορθώσει νά μαζέψει τά περισσότερα κουνιά, γιατί έτσι σ'έχουν καταντήσει και έτσι σέ θέλουν προλεταρία, θά φτιάξει... "σοσιαλισμό". Ό σοσιαλισμός όμως δέν ... ψηφί-

ζεται, δέν είναι θέμα του 51%. Καταχτιέται μ' άγώνες και θυσίες έναντια στους έκμεταλλευτές, μέ τήν άνατροπή του άστικού κράτους και τήν κατάργηση των θεσμών του, και άρα και του κοινοβούλιου.

Και θυμήσου προλεταρία: Άποϋ τούς ψηφίσεις, οι άργόμισθοι "έκπρόσωποι" σου θά σέ ξαναχρειάστουν μετά 4 χρόνια! Και τότε θά επαναληφτεί τό ίδιο σενάριο. Η ίδια φάρσα πού σ'έχουμε μάθει νά συμμετέχεις και νά πιστεύεις και πού κάποτε πρέπει νά αρχίσεις νά παίρνεις τής άποστάσεις σου.

Άν είναι άλήθεια ότι σήμερα δέν είναι δυνατό, μονομιάς, νά βάλουμε τέρμα σ'αυτήν τή φάρσα, πρέπει τουλάχιστο νά προετοιμάσουμε τής προϋποθέσεις ώστε αυτό νά γίνει μελλοντικά, ξεσηκώνοντας και χτυπώντας σήμερα άλύπητα τό ρόλο του κοινοβούλιου και των έκλογών.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 5

τική άνικανότητα και θολούρα των έξωκοινοβουλευτι-
κών "έπαναστατών" την έφεραν σ'αυτήν την κατάστα-
ση άπραξίας κι ύποταξης. Ένα πράγμα όμως είναι
σίγουρο. Ο ίδιος ο καπιταλισμός με τις συνεχείς
του κρίσεις θά αναγκάσουν το προλεταριάτο να ξανα-
βγει στο προσκήνιο.

**Η ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΕΝΑΛΛΑΓΗ,
ΔΙΑΧΕΙΡΗΣΗ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ**

Χρόνια τώρα στόχος του ΠΑΣΟΚ και του ΚΚΕ εί-
ναι "νά φύγει η Δεξιά", που κατηγορείται σαν ύ-
πεύθυνη για την καινοδαίμονία του τόπου και τελευ-
ταία ακόμα και για την ... οικονομική κρίση. Η
πραγματικότητα όμως τους διαψεύδει. Οι "άριστερές"
κυβερνήσεις σ' άλλες χώρες και μάλιστα πολύ πιο
προηγμένες άποτύχανε παταγωδώς (Άγγλία, Σουηδία)
και η κρίση είναι παγκόσμια άγκυλιάζοντας τή δύ-
ση, με "άριστερές" ή δεξιές κυβερνήσεις, και τις
χώρες του "ύπαρκτου σοσιαλισμού", δείχνοντας ότι
ο καπιταλισμός όποια μάσκα κι άν φορέει παραμένει
καπιταλισμός που για να επιβιώσει καταδικάζει την
έργατική τάξη στην έκμετάλλευση, την καταπίεση και
την εξασλίωση.

Πώς όμως δικαιολογούν οι ψευτο-σοσιαλιστές -
κομμουνιστές την κυβερνητική έναλλαγή σαν τήν "πρα-
γματική" έλλαγή στο προλεταριάτο; Έξοπατώντας το,
λέγοντας ότι ο καπιταλισμός εκπροσωπείται από τή
Δεξιά, ενώ η Άριστερά είναι ο εκπρόσωπος του ...
σοσιαλισμού. Γι' αυτό κι η λύση τους είναι: για να
γίνει σοσιαλισμός πρέπει να διώξουμε τή Δεξιά από
τήν κυβέρνηση. Όλη τους η έλλαγή περιορίζεται σε
έλλαγή προσώπων. Όλο όμως τό οικόδομημα τής κοινο-
νίας που ζούμε παραμένει ίδιο: ο καπιταλιστές θά συ-
νεχίσουν να πλουτίζουν, ο στρατός κι η άστυνομία
θά συνεχίσουν να καταπιέζουν και να καταστέλλουν,
τά δικαστήρια θά στέλλουν στις φυλακές όσους δεν
συμφωνούν με τόν αύριανό "σοσιαλιστικό παράδεισο"
τής καταπίεσης κι έκμετάλλευσης.

Τό καπιταλιστικό σύστημα και τά στηρίγματά του
είναι λοιπόν γι' αυτούς, ένα άπόλυτα φυσιολογικό κι
αιώνιο πλαίσιο, μιά κατάκτηση, που πρέπει να δια-
τηρήσουμε. Μονάχα που πρέπει να διορθωθούν μερικές
υπερβολές, "να στρογγυλετούν οι γωνίες", να ξανα-
βρεθεί η δημοκρατία τήν πραγματική τής σημασία. Γι'
αυτό ύπόσχονται έκδημοκρατισμό του Στρατού, καλύτε-
ρη λειτουργία του δημόσιου τομέα, κοινωνικοποιήσεις
, έθνικοποιήσεις κ.ά. Πρέπει να κάνουν να πιστέψει
τό προλεταριάτο στήν πραγματική δημοκρατία που ό-
μως δεν είναι τίποτε άλλο παρά η μορφή που σκεπάζει
και διαιώνίζει τή δικτατορία του κεφάλαιου πάνω
στους εργαζόμενους. Όσο η Δεξιά άπέτυχε να ένω-
ματώσει τό προλεταριάτο έντελλώς με τό Κράτος τής,
θά τό αναλάβει η "Άριστερά" με μεγαλύτερες πιθα-
νότητες επιτυχίας. Η άστυνομία κι ο Στρατός δεν
είναι "κακοί" γι' αυτούς, άρκεί να διώξουμε τά ά-
κροδεξιά στοιχεία και τότε οι έκμεταλλευμένοι μπο-
ρούν να είναι ένωμένοι ... με τους μακελλάρηδες
τους!

Τό ίδιο ούτοπιστικό είναι ότι θά βγάλουν τήν
Έλλάδα από τήν κρίση. Ούτοπιστικό γιατί η κρίση
είναι παγκόσμια κι όχι τοπική. Έδώ ακόμα κι αυτοί
οι άρχικαπιταλιστές με τους Άμερικάνους έπικερα-
λής δεν μπορούν να τήν κοντρολάρουν. Και θά μπορέ-
σει ό Άνδρέας σε μιά χώρα στενά έξαρτημένη και
οικονομικά αδύναμη; Αύτή η "έλλαγή" είναι ίδι-
ακότερα αντιπρολεταριακή. Στην προσπάθεια τους να
άνορθώσουν τήν οικονομία, δηλαδή να κάνουν τά έλ-
ληνικά προϊόντα κι άνταγωνίσισμα στήν παγκόσμια ά-
γορά θά πρέπει να πείσουν τό προλεταριάτο να σηκώ-
σει τά μανίκια και να δουλέψει περισσότερο, άπατώ-

ντας το μάλιστα με τήν ιδέα ότι δουλεύει για τό
χτίσιμο του ... σοσιαλισμού.

Μιά "άριστερή" κυβέρνηση δεν είναι λοιπόν ένα
βήμα προς τό σοσιαλισμό. Είναι υπέρτης, συντηρητής
και διαχειριστής του άστικού κράτους κι έχει ένα
ρόλο πέρα για πέρα αντισοσιαλιστικό και αντιπρολε-
ταριακό, γιατί κρύβει στους προλετάριους σε ποιά
κοινωνία ζούν και τους άποπροσανατολίζει από τόν
άγωνα χειραφέτησής τους ενάντια στο Κεφάλαιο. Γι' αυτό
και πρέπει να καταπολεμηθεί, για τό ρόλο τής,
πρίν, κατά και μετά τις έμλογές. Γιατί άν σήμερα
συγκεντρώνει τις έλπίδες του προλεταριάτου για ένα
"καλλύτερο αύριο", κάνοντάς το να περιμένει με
στομαρωμένα χέρια, θά ξεσκεπαστεί άργότερα όταν δεν
θά μπορεί να χαλιναγωγήσει τήν κρίση και τότε θά φα-
νεϊ πόσο χαμένος ήταν ο χρόνος τής άναμονής και
τής ύποστήριξης μιάς ρεφορμιστικής κυβέρνησης.

**ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ: Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, Η ΔΙΧΤΑΤΟΡΙΑ
ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ ΚΑΙ Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ**

Τί είναι όμως ο σοσιαλισμός; Για τους μικρο-
στός και τους άστούς σημαίνει κρατικοποιήσεις, δη-
λαδή νομική έλλαγή ιδιοκτησίας από τόν ιδιωτικό κα-
πιταλιστή στον δημόσιο πούναι τό Κράτος, τέλεια δη-
μοκρατία, δηλαδή έξωραϊσμός τής άυταπατάδικης πολι-
τικής μορφής διακυβέρνησης που σκεπάζει τή δικτα-
τορία του Κεφάλαιου. Η άστική προπαγάνδα όπως κι
οι ψευτοκομμουνιστές και ψευτοσοσιαλιστές κρύβουν
ότι ο σοσιαλισμός είναι μιά κοινωνία όπου δεν ύπό-
χουν εργάτες κι εργοδότες, στρατός, άστυνομία κρη-
μα, έμπόριο, κέρδος κ.λ.π. Στο σοσιαλισμό δεν ύπό-
χουν αυτοί που πουλάνε κι αυτοί που αγοράζουν είτε
προϊόντα είτε έργατική δύναμη, αλλά όλοι δουλεύουν
και παίρνουν αυτά που χρειάζονται για να ζήσουν. Έ-
τσι άφού δεν ύπάρχει μιά τάξη που να καταπιέζει μι
άν άλλη, δεν είναι άναγκαίο να ύπάρχει η κρατική
καταπίεση και τά όργανά τής, που φτιάχτηκαν για να
έξυπηρετούν τά συμφέροντα μιάς τάξης. Ο δρόμος αύ-
τός οδηγεί στον κομμουνισμό όπου δεν ύπάρχει τέτοια
άρθρονα αγαθών που ο καθένας θά μπορεί να χρησιμο-
ποιεί ότι θέλει χωρίς περιορισμούς για τή σωματική
ίκανοποίησή του.

Αυτά όμως δεν έχουν καμία σχέση με τις φλυα-
ρίες των άστών για "λαϊκή θέληση" που έκφράζεται με
σα από τις κάλπες. Μόνο η βίαιη έπανάσταση του προ-
λεταριάτου με τό όπλο στα χέρια, καθοδηγούμενο από
τό έπαναστατικό κομμουνιστικό κόμμα, θά επιβάλλει
τή δικτατορία του στους άστούς και θά οδηγήσει ό-
λους τους καταπιεσμένους άπ' τόν καπιταλισμό, στήν
τεράστια προσπάθεια για τήν παντοτινή έξαφάνισή
του.

Σήμερα βέβαια μπορεί να χτυπάει άσχημα η "διχ-
τατορία του προλεταριάτου" και να τρομάζει ακόμα
και τους ... έκμεταλλευμένους και καταπιεσμένους.
Κάποτε ήταν ο τρόμος των άστών. Κι αυτό δείχνει
σε ποιά σημείο έχουν καταντήσει τό προλεταριάτο σή-
μερα οι ρεφορμιστές, κάνοντάς το να παραιτηθεί ά-
πό τό δικό του όπλο χειραφέτησης και να περιμένει
τή χειραφέτησή του από έμλογικές και κοινοβουλευτι-
κές διαδικασίες.

Η έλευθερία όμως μέσα στήν άστική κοινωνία εί-
ναι μιά άπάτη. Η άστική δικαιοσύνη καθορίζει ότι
ο καθένας μπορεί να κάνει ότι θέλει μέσα όμως στα
πλαίσια του άστικού συστήματος. Έπειδή όμως αυτό
τό σύστημα παρέχει τή δυνατότητα στους καπιταλιστές
να πλουτίζουν σε βάρος των έκμεταλλευμένων, είναι
φτιαγμένο στα μέτρα τους.

Ένώ για τους προλετάριους ύπάρχει η "έλευθερία"
μόνο όταν σιύβουν τό κεφάλι και δέχονται άδεια

μαρτύρητα τὰ χτυπήματα τῶν ἀσπῶν. Ἡ καταστολή ἐναντία σέ κάθε ἀγῶνα ἐργαζόμενων πού πάει νά ξεφυγεί ἀπ' τὰ δεινὰ γιὰ τοὺς ἀσπῶν πλαίσια τῶν 24 ὥρων ψευτοπεργιῶν καὶ τῶν ἀτελειώτων συζητήσεων, τὸ ἀποδείχνει. Καὶ ἀποδείχνει ἀκόμα πῶς ἡ "Ἀριστερά" πού δέχεται καὶ προπαγανδίζει τὸ σεβασμὸ στὴν δημοκρατία καὶ τὰ ὄργανά της, δέν διαφέρει στὴν οὐσία ἀπ' τὴ Δεξιά. Ἐνάντια σ' ὅλους αὐτοὺς τὸ προλεταριάτο μόνο μὲ τὴν ἐπανάσταση μπορεῖ νά χτυπήσει τὴ ρίζα τοῦ κοινῶν τόν καπιταλισμὸ, ἐναντία στὶς κλάψεις τῶν ἀσπῶν γιὰ εἰρήνη, δημοκρατία, ἰσότητα κ.λ.π.

ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΕΧΕΙ ΑΝΤΙΘΕΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΥΠΟΛΟΙΠΟ "ΛΑΟ".

Μᾶς λένε: τὴν ἀλλαγὴ πρέπει νά τὴν κάνουμε ὀχι μαζί πραγματοποιώντας τὴν "ἐθνικὴ καὶ λαϊκὴ ἐνότητα". Μά ἐνότητα μπορεῖ νά ὑπάρξει ὅπου ὑπάρχουν κοινὰ νὰ συμφέροντα. Καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ προλεταριάτου - ἐργάτες, ἀνεργοὶ, ὑπάλληλοι, συνταξιούχοι κλπ - δέν μποροῦν νά ναι κοινὰ μὲ τὰ συμφέροντα τῶν μικρῶν καὶ μεσαίων ἀσπῶν. Γιατί ὁ βιοτέχνης, ὁ ἔμπορος, ὁ ἐργολάβος, ὁ μικρὸς καὶ μεσαῖος ἐπιχειρηματίας εἶναι ἀναγκασμένοι νά ξεζουμίζουν τοὺς ἐργαζόμενους γιὰ νά τὰ βγάλουν πέρα ἐνάντια στὸ μεγάλο κεφάλαιο. Γιατί ὁ ἐπιστάτης, ὁ προϊστάμενος, ὁ διευθυντής, ὁ ἐργοδηγὸς κ.ἀ., καὶ νά ναι μισῶτοί, κατπιέζουν τοὺς ἀπὸ κάτω παίζοντας ἀναγκαστικὰ τὸ ρόλο τοῦ ἐμπόρου τῆς ἐργοδοσίας γιὰ νά διατηρήσουν τοὺς μεγάλους μισθοὺς καὶ τὴ "θεοσύλα" τους πᾶνω ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Τὸ ἴδιο ἰσχύει γιὰ τοὺς ἀγρότες πού ναι ἰδιοχτῆτες γῆς, πούχουν μηχανήματα, ἐργάτες. Πού θεωροῦν τὸ καπιταλιστικὸ σύστημα καλὸ ἂν ἔλειπαν οἱ ... μεσαζόντες, οἱ τράπεζες πού τοὺς καταχρεώνουν, ἂν μπορούσαν νά πετύχουν καλύτερες τιμές.

Ὅσο γιὰ τοὺς ἐλεύθερους ἐπαγγελματίες, αὐτοὶ δέν ἀναζητᾶνε παρὰ τὴν εὐκαιρία νά γίνουνα ἐπικερδιᾶτες ἢ νά ἀνέβουν.

Ἀντίθετα μ' ὅλους αὐτοὺς, τὸ προλεταριάτο δέν ἔχει τίποτα νά κερδίσει πουλώντας τὴν ἐργατικὴ δύναμή του, παρὰ τοὺς πόρους γιὰ νά ζήσει μιὰ μίζερη καὶ ἀβέβαιη ζωή.

Γιὰ νά ὑπάρξει λοιπὸν "ἐνότητα" μεταξύ τους πρέπει κάποιος νά κάνει πᾶνω νά παραιτηθεῖ ἀπὸ τὴ διεκδίκηση μέρους ἢ ὅλων τῶν συμφερόντων του. Καὶ ποιὸς εἶναι αὐτός; Τὸ προλεταριάτο βεβαίως ἔφθον δεχθεῖ νά πάει τὸ μέρος τοῦ "μικροῦ κεφάλαιου" ἐνάντια στὸ "μεγάλο". Αὐτὴν τὴν "ἐθνικὴ καὶ λαϊκὴ ἐνότητα" ἔχουν ἀνάγκη οἱ μελλοντικοὶ διαχειριστὲς τοῦ καπιταλισμοῦ γιὰ νά ὀρθοποθήσουν τὴν ἀστικὴ οἰκονομία. Αὐτοὶ θὰ καλέσουν τὸ προλεταριάτο νά περιορίσει τὶς διεκδικήσεις του, τὶς ἀπεργίες του καὶ νά δουλεῖ γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς "ἐθνικῆς οἰκονομίας" πρὸ ὅσων βαπτιστεῖ, γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς ὑπόθεσης σὲ "σοσιαλιστικὴ οἰκονομία". Καὶ στὴν ἀνάγκη ὅταν οἱ ἀστοὶ προστάξουν δέν θὰ διστάσουν νά σπαιροῦν καὶ ἐνάντια στὴν κοινωρικὴ τους βάση τὸ "μικρὸ κεφάλαιο". Στὴν οὐσία λοιπὸν ἡ "ἐθνικὴ καὶ λαϊκὴ ἐνότητα" τῆς Ἀριστερῆς δέν ἔχει καμμία διαφορά ἀπὸ κείνη τῆς Δεξιᾶς. Καὶ στὶς δύο περιπτώσεις τὸ προλεταριάτο θὰ βγεῖ χαμένο σ' ὄφελος τῶν συνοδοιπόρων του.

Γιὰ νά πάει νά ναι οὐρά, γιὰ νά πάει νά ναι μὴ α τάξη στὴν ὑπηρεσία τοῦ κεφάλαιου (μικροῦ ἢ μεγάλου), γιὰ νά συγχροτηθεῖ σὲ τάξη πού θὰ ὑπερασπιζέται μονάχα τὰ δικὰ του συμφέροντα, ἐνάντια σὲ κείνους ὅλων τῶν ἄλλων, τὸ προλεταριάτο πρέπει νά ξεκάψει μὲ τὶς αὐταπάτες γιὰ ἐνότητα μ' ἄλλους καὶ νά

δουλέψει πρῶτ' ἀπ' ὅλα γιὰ τὴν ἐνότητα στὶς δικές του τάξεις.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Στὶς θέσεις τῶν ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ γιὰ τὴν ΕΟΚ, τὸ ΝΑΤΟ, τὶς βάσεις κ.λ.π. ποτὲ τὸ προλεταριάτο δέν μπαίνει σὰ παράγοντας. Ὅλα ἀφοροῦν σχέσεις κυβερνήσεων καὶ κρατῶν. Πρόκειται δηλαδή γιὰ μιὰ καθαρή ἀστικὴ πολιτικὴ ἀντίληψη, πού θέλει τὸ προλεταριάτο νά παρακολουθεῖ σὰν ἄπλως θεατὴς καὶ νά μένει στὴν ὄχθη τῶν ἐξελίξεων.

Προμοκρατημένοι ἀπὸ τὴν ἰδέα ἐνὸς μελλοντικοῦ πολέμου σὰν ἀποτέλεσμα τῆς κρίσης φωνάζουν καὶ κινητοποιοῦνται γιὰ διεθνή εἰρήνη, ἔκρηξη, ἀρροπλισμὸ κάνοντας ἐκκλήσεις στοὺς "μεγάλους". Ὁ πόλεμος ὅμως εἶναι ἀναπόφευχτος ὅσο ὑπάρχει ὁ καπιταλισμὸς, γιατί ἐκεῖ ὁδηγεῖ τὸ τελικὸ ξεκαθάρισμα τῶν κρατικῶν διαφορῶν. Ἄρα ἡ εἰρήνη οὔτε ποτὲ ὑπῆρξε οὔτε θὰ ὑπάρξει καὶ οἱ καθημερινὲς τοπικὲς συγκρούσεις σ' ὅλο τὸν κόσμον δύνουν ἀπὸ μόνες τους τὴν ἀπάντηση. Πά κράτη ἀντὶ νά ἀρροπλίζονται, ὀπλίζονται κάθε μέρα σὰν ἀστικοί, ἀλληλοκατηγοροῦμενα γιὰ τὸ ποῖος ἀρχισε πρῶτος. Οἱ εἰρηνοφιλοὶ διακηρύττει τῶν ρεφορμιστῶν δέν ἔχουν ἄλλο ἀποτέλεσμα παρὰ νά νοιώθει τὸ προλεταριάτο ὅτι ἡ λύση δέν μπορεῖ νά περάσει ἀπὸ τὸ χέρι του ἄλλα εἶναι θέμα τῶν ἀσπῶν. Περιφροῦν τὴ λύση τους μεταξύ περιστοριῶν καὶ γερακιῶν ἀσπῶν, βάζοντας αὐτὸ τὸ ψευδοῖλλημα καὶ στὴν ἐργατικὴ τάξη. Ἐνάντια σ' αὐτὲς τὶς αὐταπάτες, ἡ μόνη λύση εἶναι ἡ ἐπανάσταση. Εἶναι κείνη πού μπορεῖ νά βάλει τέρμα στὸν πόλεμο καὶ τοὺς ἐξοπλισμοὺς, νά χτίσει τὴν εἰρήνη. Ἄν θές τὴν εἰρήνην - ὅμως, προλεταριάτο πρέπει νά προετοιμάσει τὴν ταξικὴ πάλη καὶ τὴν ἐπανάσταση γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος.

Τὸ ἴδιο ἐπιζητᾶμε γιὰ τὸ προλεταριάτο εἶναι καὶ οἱ ἐθνικιστικὲς κραυγὲς τους γιὰ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς "ἐθνικῆς ἀμυνας" τῆς "ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας" καὶ τῆς ὑπεράσπισης τῆς ἀστικῆς πατριῆς, βάζοντας στὸ ἴδιο τοῦ βάλι προλεταρίους καὶ ἀσπῶν γιὰ νά παλαίψουν γιὰ τὰ ἐθνικὰ ἀστικὰ συμφέροντα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ἐνάντια στοὺς ἀνταγωνιστὲς ἱμπεριαλιστὲς ἢ ἄλλα κράτη, ἐπιτυχάνοντας ἔτσι τὴν ἐθνικὴ ἐνότητα καὶ ἀποπροσανατολίζοντας τὸ προλεταριάτο ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι "ὁ ἐχθρὸς εἶναι μέσα στὴ χώρα του". Ἀποτέλεσμα; ὀλισσόμενα τῶν προλεταρίων στὸ βωμὸ τῶν συμφερόντων τῆς ἀστικῆς τάξης, ἀλληλοσφάξιμο αὐριο σ' ἓνα 3ῃ ἱμπερ. πόλεμο μὲ τ' ἀδελφία τους τοὺς προλεταρίους τῶν ἄλλων χωρῶν, παραίτησή τους ἀπὸ τὸν ταξικὸ ἀγῶνα. Ὁ ἐχθρὸς τοῦ προλεταριάτου δέν εἶναι μονάχα ὁ ἱμπεριαλισμὸς ἀλλὰ καὶ ἡ ντόπια ἀστικὴ τάξη, ὁ ἐχθρὸς του εἶναι τὸ κεφάλαιο, εἴτε ξένο εἴτε ἑλληνικὸ χωρὶς νά εἶναι χειρότερο ἢ καλύτερο τὸ ἓνα ἀπ' τὸ ἄλλο.

Ἡ πραγματικὴ δείχνει ἐξάλλου πόσο οὐτοπικὴ εἶναι σήμερα, στὴν ἱμπεριαλιστικὴ περίοδο, ἡ διεκδίκηση τῆς "ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας" καὶ τῶν ἰσότητων σχέσεων. Πράγματι τὰ ἱσχυρὰ καπιταλιστικὰ κράτη ἔχουν διεκδικήσει σ' ὅλα τὰ πλάτη τῆς ὕδρογειοῦ καὶ ἔχουν καθυποτάξει τὰ πιὸ ἀδύναμα, ἐξαρτῶντας τα οἰκονομικὰ ἀλλὰ καὶ πολιτικά. Ἄν λοιπὸν μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ μιὰ κάποια σχετικὴ πολιτικὴ μόνον ἀνεξαρτησία, αὐτὴ εἶναι ἀδύνατη στὸν οἰκονομικὸ τομέα. Ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία γιὰ τὸ προλεταριάτο σημαίνει βοήθεια στὸ ἑλληνικὸ ἀστικὸ κράτος στὴν πάλη του μ' ἄλλα κράτη καὶ ἀρα ἀνταγωνισμὸ μὲ τοὺς προλεταρίους τῶν ἄλλων χωρῶν. Νά γιατί αὐτὸς ὁ ἀγῶνας δέν εἶναι δικὸς του.

Γι' αυτό τὰ ψευτοδιλλήματα "μέσα ή έξω από τό ΝΑΤΟ", "μέσα ή έξω από τήν ΕΟΚ" δέν είναι πρόβλημα του προλεταριάτου. Άραρά τὰ συμφέροντα καί τίς πολιτικές επιλογές τών άστών.

Ό άγώνας του προλεταριάτου ενάντια στον ήμπεριαλισμό (κι άρα καί τό ΝΑΤΟ πούναι μέρος του) δέν μπορεί νά διαχωριστεί από τόν άγώνα του ενάντια στή ντόπια άστική τάξη, δηλαδή ενάντια στό κεφάλαιο, ξένο ή έλληνικό. Ό αντιημπεριαλισμός του δέν είναι κρατικός, έθνικός, αλλά αντικαπιταλιστικός. Άραγετί θά άλλαζε άν έφρευαν οι βάσεις του ΝΑΤΟ καί έμειναν στήν Ιταλία π.χ., πού είναι δύο βήματα άπ' τήν Ελλάδα καί μπορούν άπό κει νά τήν πλήξουν εύκολα;

Άπό τήν άλλη μεριά δέν σταματάνε νά μäs βομβαρδίζουν για τίς καταστροφές πού προκαλεί ή ένταξη τής Ελλάδας στήν ΕΟΚ. Πρωτ' άπ' όλα πρέπει νά διαπιστώσουμε ότι ή συγκέντρωση του κεφάλαιου άποτελεί τάση του καπιταλιστικού συστήματος πού κανένας μικροαστός δέν μπορεί νά τή σταματήσει. Τό προλεταριάτο δέν έχει σάν πολιτική νά διαλέγει τίς λιγώτερο άνοδους λύσεις (μέσα ή έξω από τήν ΕΟΚ π.χ.), αλλά νά παλεύει ενάντια στις συνέπειες τών άστικών λύσεων καί πιό συγκεκριμένα ενάντια στις άπολύσεις, τήν άνεργία, τή μισέρια υπερασπιζοντας τό δικαίωμα νά ζήσει άνοιγοντας έτσι τό δρόμο για τήν επανάσταση κι όχι παλεύοντας για νά περάσει ή πιό άνώδυνη άστική λύση.

"Άλλα άς δούμε μέσα άπ' τήν Ιδια τήν ιστορία τών μικροαστικών-ρεφορμιστικών κομμάτων καί τίς έξαγγελίες του, πόσο άντεπαναστατικά είναι:

**ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΠΑΣΟΚ ΕΙΝΑΙ
Η ΑΛΛΗ ΟΨΗ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ**

Τόσο ό άρχηγός του όσο καί τὰ στελέχη του δέν έχουν τήν παραμικρή σχέση με τήν εργατική τάξη. Στή συντριπτική πλειοψηφία τους προέρχονται άπ' τό χώρο τής παλιής Ένωσης Κέντρου (Ε.Κ.), ενός κόμματος πού ό άρχηγός του Γ. Παπανδρέου ήταν δηλωμένος αντικομμουνιστής καί πρωθυπουργός στό Δεκεμβριανά του '44, γι' αυτό άλλωστε καί τό "σοσιαλιστικό" ΠΑΣΟΚ άναφέρεται τόσο συχνά στήν "άναλαμπή" έξουσίας τής Ε.Κ. Άρκει μιά ματιά στον κατάλογο υποψηφίων βουλευτών του ΠΑΣΟΚ, όπου υπερτερούν οι εύποροι μικροαστοί (γιατροί, δικηγόροι, μηχανικοί κ.ά) ενώ οι εργάτες μετριούνται στό δάχτυλα για νά καταλάβει κανείς ότι τό κόμμα αυτό δέν έχει σχέση με τήν εργατική τάξη, ούτε κι από τήν πλευρά τής κοινωνικής άντιπροσώπησης.

"Όσο πλησιάζει στό πρόθυρα τής έξουσίας τόσο ό μικροαστικός ριζοσπαστισμός του μειώνεται. Άπό τό "Έξω άπό τό ΝΑΤΟ", "Έξω. οι Βάσεις" πέρασε στή θέση μιάς περιόδου "στεγανοποίησης". Τό "Έξω από τήν ΕΟΚ", "ΕΟΚ καί ΝΑΤΟ τό ίδιο συνδικάτο", παρήχρησε τή θέση του στήν "είδική συμφωνία σύνδεσης με τήν ΕΟΚ", ή στό "έπιθυμούμε καλές σχέσεις καί με τούς Άμερικάνους καί με τούς Ρώσους". Η δέ προσάρτηση τής τελευταίας στιγμής του Μαύρου δείχνει άπ' τή μιά τόν πολιτικάντικο χαρακτήρα του κι άπ' τήν άλλη τό άνοιγμά του προς τό άστικό Κέντρο. "Έπρεπε τό ΠΑΣΟΚ νά παρουσιαστεί υπεύθυνο άπέναντι στήν έλληνική άστική τάξη. Καί για νά γίνει κυβέρηση πρέπει νά δώσει έγγυθητικά στοιχεία τής προσήλωσής του στή Δύση, καί στό δημοκρατικό άστικό πολιτεύμα τής χώρας. Άλλωστε οι συνεχείς έπαινοι του Άνδρέα, πού συναγωνίζεται σέ πατριωτική έξαρση τόν Άβέρωφ, προς τίς ένοπλες δυνάμεις καί τήν άστυνομία, πούναι τὰ όργανα καταστολής του άστικού κράτους είναι άλλη μιά δήλωση νομιμοφροσύνης

πού σύγχρονα πετάει στό καλάθι τών άχρήστων τήν πρωύτερη πολιτική τής "άποχυντοποίησης".

Στό "Κυβερνητικό Πρόγραμμα" φαίνεται ή άπάτη τής "Άλλαγής": Οι περιόφημες "κοινωνικοποιήσεις" όπου μερικοί εργαζόμενοι θά συμμετέχουν στό διοικητικασυμβούλια διαφόρων επιχειρήσεων, βάζουν τούς εργαζόμενους νά συμμετέχουν στήν καλλίτερη διαχείρηση του καπιταλισμού, ενώ αυτοί θά παίρνουν ένα ξεροκόμματο πάντα για νά ζήσουν. Άλλωστε ή ξεκάθαρη δήλωση ότι οι σημερινοί μέτοχοι δέν θίγονται, αντίθετως θά άποζημιωθούν στο άμέριστο σέ όσες προβληματικές επιχειρήσεις κρατικοποιηθούν δείχνει άπ' τή μιά ότι οι καπιταλιστές δέν πρόκειται νά ζημιωθούν κι άπ' τήν άλλη ότι οι εργαζόμενοι θά πληρώνουν τὰ τεράστια ποσά άπ' τίς άποζημιώσεις (γιατί βέβαια πού θά βροθούν αυτά τὰ λεφτά άν όχι άπ' τίς τσέπες μας).

"Όσο για τό θέμα τών αύξήσεων λέξη λέξη επίσης για άνθρώπινα επιδόματα στους άνεργους. Λέξη για μείωση τών άρών εργασίας: Τό μόνο πού βοήθειαν για νά μäs ρίξουν στόχτη στό μάτια είναι ή Αυτόματη Τιμολογική Άναπροσαρμογή (ΑΤΑ). Τί άρελεί όμως νά καλύπτεται ή αύξηση του τιμολογίου, όταν ξερούμε ότι τό 50% τών εργατών άμείβεται με τό κατώτατο μεροκάμματο πείνας;

Είναι ξεκάθαρο ότι τό ΠΑΣΟΚ δέν μπορεί νά προτείνει οικονομικές παροχές, γι' αυτό προσπαθεί νά στρέψει άλλο τήν προσοχή με άερολογίες για καθιέρωση άλλης άναλογικής, δημοκρατία στήν ΕΡΤ κ.λ.π, πού δέν κοστίζουν τίποτε. Έδώ ό Μιττεράν στήν ήμπεριαλιστική Γαλλία μόλις καί μετά, βίως έδωσε μερικά ψίχουλα. Πού θά τὰ βρει τό ΠΑΣΟΚ; Κι αυτό δείχνει τὰ όρα μιάς "άριστερης" κυβέρησης, πού μή έχοντας τήν δυναμική ύποστήριξη του επαναστατημένου προλεταριάτου, κινείται στό πλαίσια πού τής επιτρέπει τό καπιταλιστικό σύστημα.

Γενικά τό ΠΑΣΟΚ στοχεύει στό πνίξιμο τής ταξικής πάλης, προτρέποντας τούς προλετάριους νά συζητούν με τούς καπιταλιστές τὰ προβλήματά τους. Η πείρα έχει άποδείξει όμως ότι οι διαπραγματεύσεις αυτές, καί δέν φέρνουν κανένα κέρδος στους προλετάριους καί τούς πνίγουν τήν αγωνιστικότητα, άπογοητεύοντάς τους καί κάνοντας νά χάνουν τήν έμπιστοσύνη στις δικές τους δυνάμεις. Είναι χαρακτηριστικό ότι τὰ μόνα όπλα τών προλεταριων οι άπεργίες, οι διαδηλώσεις καί τέλος ή επανάσταση, έχουν έξαφανιστεί άπ' τό λεξιλόγιο του ΠΑΣΟΚ καί τών άλλων ρεφορμιστών.

ΤΟ ΚΚΕ ΠΡΑΧΤΟΡΑΣ ΤΩΝ ΑΣΤΙΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ

"Άν τό ΠΑΣΟΚ είναι άπό γεννησιμιού του ένα κόμμα πού δέν διενδίκησε ποτέ τόν τίτλο του κόμματος τής εργατικής τάξης, τό ΚΚΕ δέν παύει νά παρουσιάζεται σάν κύριος έκφραστής τών συμφερόντων τής. Οι θέσεις του όμως για τήν ΕΟΚ, τό ΝΑΤΟ, τίς βάσεις, τήν "έθνική άνεξαρτησία" είναι ίδιες με του ΠΑΣΟΚ, έκτός άπ' τίς περιπτώσεις πού θίγουν τὰ άστικά κρατικά συμφέροντα τής ήμπεριαλιστικής Ρωσίας.

"Όσο για τὰ έσωτερικά θέματα, δείχνει ότι κάθε άλλο παρά τὰ συμφέροντα τής εργατικής τάξης αντιπροσωπεύει. Μιλάει κι αυτό για ενίσχυση τών μικρομεσαίων καπιταλιστών, για "λαϊκή ένότητα", για "έθνική άνεξαρτησία" κ.λ.π. Ένώ προπαγανδίζει τήν άξία τής κοινοβουλευτικής άλλαγής, λές καί τὰ προβλήματα τής εργατικής τάξης μπορούν νά λυθούν άμα πάρει 17% ενώ οι άστοί θά μένουν άνενόχλητοι στις θέσεις τους.

"Έχοντας δηλώσει επανειλημένα πίστη στο Σύντα

για και τους νόμους του άστικου κράτους, και μιλιώντας για ένα "σοσιαλισμό" που δεν διαφέρει απ' τον κρατικό καπιταλισμό των Ανατολικών χωρών, είναι πλύ ύπουλος έχθρος της εργατικής τάξης, γιατί έχει προσβάσει σ' αυτήν και κάνει ότι μπορεί να σπάζει τους αγώνες της όταν ξεφεύγουν απ' την καθοδήγησή του.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ,
ΔΥΣΚΟΛΟΣ ΑΛΛΑ ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ

Ξέρουμε ότι ο δρόμος της επανάστασης είναι δύσκολος. Αλλά ένας αιώνας κοινοβουλευτικών και γενικά δημοκρατικών διαδικασιών όπου η κοινωνική εκμετάλλευση ζει και βασιλεύει, έχουν αποδείξει ότι είναι ο μοναδικός που μπορεί να οδηγήσει στο σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό.

"Αν σήμερα φαίνεται μακρινό όνειρο είναι γιατί το σύστημα καταφέρνει και συγκατελεί ακόμα την κρίση, κι έτσι του δίνεται η δυνατότητα με τη βοήθεια των ρεφορμιστών να υπόσχεται ένα καλλίτερο αύριο μέσα απ' τις δημοκρατικές διαδικασίες, που όμως δεν έρχεται ποτέ, και να συγκατελεί τη δυσάρεστικα αλλάζοντας μάσκα τότε της Δεξιάς και τότε της "Αριστεράς".

ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

"Η ΕΚΛΟΓΙΚΗ "Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ

Τό κοινοβούλιο: Στη σημερινή εποχή, τό Κοινοβούλιο είναι σαν ένα σκηνικό θεάτρου, όπου επί κυρώνονται επίσημα οι αποφάσεις που παίρνονται στα παρασκήνια, δηλαδή στα υπουργεία, στις τράπεζες και στα γραφεία των τράστ. Τά κέντρα απόφασης είναι έξω απ' αυτό γιατί αυτό και καμμία δέθεν "αριστερή" κυβέρνηση δεν μπορεί να τό χρησιμοποιήσει ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα.

Ο κυριώτερος όμως ρόλος του Κοινοβουλίου, σε περίοδο οικονομικής κρίσης και κοινωνικής αποσύνθεσης του άστικου κόσμου είναι να φρενάρει τους κοινωνικούς αγώνες, δίνοντας σά μόνη διέξοδο στην πάλη της εργατικής τάξης την εναλλαγή των κομμάτων στην κυβέρνηση. "Ετσι η εργατική τάξη διαποτίστηκε μέχρι τό κόκκαλο από την αντίληψη ότι η πολιτική πάλη θά πρέπει να διεξάγεται μέσα στα πλαίσια του κοινοβουλευτικού παιχνιδιού.

Αυτό τό Κοινοβούλιο, 100% κατασκευάσμα της άστικής τάξης για να διακινεί την κυριαρχία της, προσφέρει κάθε 4 χρόνια τό δυνατότητα στην εργατική τάξη να διαλέξει ποιός θά κάτσει στο σβέρκο της τά επόμενα 4 χρόνια, κάνοντάς την μάλιστα να νομίζει ότι οι "έμπροσσωποί" της θά πολέμουν για τά ταξικά συμφερόντά της. Έδώ μετριέται η δύναμη της άστικής ιδεολογίας!

Η αντίθεση μεταξύ της κοινοβουλευτικής δράσης κι έξωκοινοβουλευτικής πάλης του προλεταριάτου δημολογείται κι απ' τους ίδιους τους άστούς. Δεν χάνουν εύκαιρία για να αντιπαροδέσουν τις άπεργίες, τις παρείς, τά "έκτροπα", και τό "πεζοδρόμιο", δηλαδή τά όπλα του προλεταριάτου, στο "πολιτισμένο" περιβάλλον του Κοινοβουλίου, που είναι τό δικό του όπλο κυριαρχίας, όπου όλα λύνονται ειρηνικά με τη συζήτηση κι όπου κυριαρχεί η τάξη, η σύνεση κι η ύπευθυνότητα.

Αυτό που φοβίζει τους άστούς είναι τό φάντασμα της μαζικής έξωκοινοβουλευτικής πάλης των εκμεταλλευμένων μαζών, κι αύριο κείνο του αντικοινοβουλευτικού, αντικαπιταλιστικού επαναστατικού αγώνα.

Γι' αυτό είναι καθήκον κάθε πρωτοπόρου προλεταρίου να ξεσκεπάσει άλύπητα αυτό τό δόλιο παιχνίδι άστών και ρεφορμιστών και να προετοιμάσει τό έδαφος, ώστε τό αύριο αόδητο έξεπασμα της εργατικής τάξης να ξεφύγει απ' τά νύχια των άστικών λύσεων και να πάρει τό δρόμο της επανάστασης. Κι αυτό πρέπει να γίνει ΑΠΟ ΤΩΡΑ. Γιατί η επανάσταση δεν είναι συνταγή της τελευταίας στιγμής. Προπαγανδίζεται κάθε στιγμή, κάθε λεπτό και σε περίοδο κοινωνικής ειρήνης και σε περίοδο αγώνων.

"Αναγκαία προϋπόθεση, τό χτίσιμο του πραγματικού κομμουνιστικού κόμματος που μόνο αυτό μπορεί, χωρίς άμφικταλαντεύσεις, να ενάσει τό προλεταριάτο πάνω από σύνορα και πατρίδες, στον τιτάνιο αγώνα για τό γκρέμισμα του καπιταλισμού.

Τό άστικό σύστημα τρίζει συθέμελα. Οι άστοί προετοιμάζουν την 3η παγκόσμια σφαγή. Από την άλλη μεριά οι φοβερές ταξικές μάχες στην περιφέρεια του καπιταλισμού αλλά και την Πολωνία, προημούν τον έρχομό της προλεταριακής λαίλαπας και στο κέντρο του καπιταλισμού. Είναι ένα κάλεσμα για έγκατάλειψη κάθε άστικής δημοκρατικής διαδικασίας, συμπεριλαμβανομένων και των Έκλογών. Είναι ένα κάλεσμα για τό ξανάρχισμα της ταξικής πάλης.

Οι έκλογές: Μήπως όμως οι επαναστάτες χτυπώντας τό θεσμό του κοινοβουλίου και χωρίς να κάνουν καμμία παραχώρηση στο πρόγραμμά τους θάπρεπε να συμμετέχουν στις έκλογές; Έμεις άπαντάμε: Όχι. Οι έκλογές είναι πρώτα απ' όλα μία τεράστια άπάτη έξαιτίας της δυσαναλογίας ύλικών κι οικονομικών μέσων που ύπάρχει μεταξύ της εργατικής τάξης και της άστικής τάξης. Είναι όμως ιδιαίτερα ένα ισχυρό μέσο κυριαρχίας πάνω στους εργαζόμενους. Πρόγραμμα οι δημοκρατικοί κανόνες επιτρέπουν στην άστική τάξη να παρουσιάζει τό αποτέλεσμα των έκλογών σαν έκφραση της πλειοψηφίας του λαού, που θά πρέπει στή συνέχεια να γίνει σεβαστό απ' όλους. Οι εργάτες πρέπει λοιπόν να ύποταγουν στους νόμους και στην κρατική έξουσία, με δυό λόγια στην εκμετάλλευση, που "άποφασίστηκε" από την πλειοψηφία του λαού; Όχι, ποτέ!

Η εργατική τάξη, που παράγει όλα τά πλούτη άρνιέται τό δικαίωμα στις άλλες τάξεις να άπορασί- ζουν γι' αυτήν, για την τύχη της. "Αν σήμερα, δυστυχώς, βρισκόμαστε σ' αυτήν την κατάσταση είναι γιατί οι εργαζόμενοι, αν και δεν έχουν και πολλές άυταπάτες για τις έκλογικές ύποσχέσεις, νομίζουν ότι είναι ύποχρεωμένοι να πάνε να ύψήσουν. Αυτό είναι τό αποτέλεσμα της δύναμης της κυρίαρχης άστικής ιδεολογίας, που διείδωσε στις τάξεις του προλεταριάτου με τά ψευτο-ΚΚ, που αναπαράγουν την άστική ιδεολογία ανάμεσά του.

Τό κομμουνιστικό κόμμα έχει να χάσει περισσότερα πράγματα παρά να κερδίσει, συμμετέχοντας στις έκλογές. Πρέπει να διαλέξουμε:

ή δυναμικα των έκλογικών, κοινοβουλευτικών και δημοκρατικών άυταπατών, συνηθειών κι άδρανειών ή επάνοδος στις ταξικές μεθόδους και προοπτικές του εργατικού κινήματος και χτίσιμο του επαναστατικού κόμματος.

Τό επαναστατικό κόμμα δεν μπορεί βγει δύναμμένο από τους έκλογικούς λόγους. Στεριώνει την παρουσία του με τη δουλειά όργάνωσης και διαπαιδαγώγησης των μαζών που αγωνίζονται για τις επείγουσες οικονομικές και πολιτικές ανάγκες τους, που είναι ένας ισχυρός μοχλός για την πάλη της επαναστατικής χειραρέτησης.

Έξάλλου η άποχή μας δέν έχει καμμία ήθική βάση (άρνηση "κάθε συμβιβασμού", απέχθεια τών "νόμιμων μέσων"). Δέν είναι πολιτική απέχθεια ή απέχθεια για τούς άρχηγούς, πού τό κοινοβούλιο θάταν ή άρένα, ένώ οι μάζες μάθονται στό περιθάριο.

Η κοιμμουνιστική άποχή είναι κραιυή πάλης πού λέει στους προλετάρους:

- μπορούμε νά αντιπαλέμουμε τήν καπιταλιστική έν μετάλλευση μονάχα μέ τήν άνεξάρτητη ταξική πάλη. Μακριά λοιπόν από τό έλλογικό πανηγύρι, μακριά από τίς φλυαρίες του κοινοβούλιου, μακριά από κάθε ύποταγή τών ταξικών συγκροτώντων μας στις άπαιτήσεις τής "ένθικής ένότητας" και κοι νωνικής ειρήνης.
- μπορούμε νά άπελευθερωθούμε από τό ζυγό του κεφάλαιου μονάχα μέ τήν επανάσταση και τή διχτατορία του προλεταριάτου. Κι αυτήν τήν άπελευ-

θέρωση ή έργατική τάξη πρέπει νά τήν προετοιμάσει σπάζοντας κάθε δεσμό μέ:

- τίς δημοκρατικές παραδόσεις.
- τήν αυταπάτη τών ειρηνικών και κοινοβουλευτικών δρόμων στό σοσιαλισμό.
- τό μύθο τής ψήφου σά μέσο χειραφέτησης
- τίς "άριστερές κυβερνήσεις" σά δρόμο μετάβασης στό σοσιαλισμό.

Τό κάλεσμα στους προλετάρους νά γυρίσουν τίς πλάτες τους στις μάλπες και τά κόμματα πούνοι στυλοβάτες του, δέν σημαίνει απέχθεια στον πολιτικό άγώνα σημαίνει κάλεσμα για μάχη στό δικό τους χώρο, μέ τά δικά τους όπλα, μέ τούς δικούς της στόχους πούνοι στους αντίποδες όσων προπαγανδίζει, έδώ και δεκαετίες, ή άστική τάξη για νά τους κρατάει μαντρωμένους στό καπιταλιστικό στρατόπεδο.

οι 100 μέρες του Μιττεράν : ΣΤΑΧΤΗ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ !

Τό Σοσιαλιστικό Κόμμα (ΣΚ) είναι στην έξουσία στη Γαλλία έδώ κι 100 μέρες. Βρήκε έτσι τήν ευκαιρία νά κάνει έναν πρώτο άπολογισμό τής "άλλαγής" πούγινε στη χώρα από τήν έλλογή του Μιττεράν στην προεδρία τής Δημοκρατίας. "Άς προσπαθήσουμε νά δούμε τί πραγματικά έγινε στη διάρκεια αυτών τών 3 μηνών σοσιαλιστικής διαχείρισης του κεφάλαιου.

Αυτό πού ένδιαφέρει περισσότερο τήν έργατική τάξη, είναι οι συνθήκες δουλειάς κι άγώνα, ο μισθός, ο χρόνος έργασίας, ή άνεργία.

"Ένα από τά πρώτα μέτρα του ΣΚ στην έξουσία ήταν νά αύξήσει τό ΣΜΙΚ (κατώτατο μισθό). Βασιλικά βέβαια, σέ ποσοστό ... 10%. Μέ αποτέλεσμα τά 2 εκατομμύρια έργατών πού άμοίβονται μέ τόν κατώτατο μισθό νά παίρνουν, σήμερα 3.000 γαλλικά φράγκα. "Όμως, αντί για τούς έργοδότες, έπιβαρύνθηκε τό κράτος τή διαφορά τών αύξήσεων, δηλαδή τήν πλήρωσε τό σύνολο τών εργαζόμενων. "Έτσι ή κυβέρνηση, φύλαξε τούς έργοδότες και φρότωσε τίς αύξήσεις στους έργαζόμενους. Ταυτόχρονα αυτός ο μηχανισμός δούλεψε έτσι ώστε νά μήν έχει συνέπειες στους άλλους μισθούς και ιδιαίτερα, στη μεγάλη μάζα τών χαμηλομισθίων πού είναι ίσα-ίσα πάνω από τό ΣΜΙΚ, και πού δέν πήραν δεκάρα.

ΟΙ ΤΙΜΕΣ ΑΝΕΒΑΙΝΟΥΝ - Η ΑΝΕΡΓΙΑ ΑΝΕΒΑΙΝΕΙ

Οι τιμές άνέβηκαν πιά γρηγόρα από τίς "γενναίες άδωρες" αύξήσεις πού δόθηκαν από τή σοσιαλιστική κυβέρνηση. Η αύξηση τών τιμών κυμαίνεται γύρω στά 15%, σύν 8% από τήν άρχή του χρόνου, 1,7% τόν Ιούλη, πούνοι ρεκόρ (μονάχα τό γενάρη του 1980, +1,9% και τό γενάρη του 1959, +2,4%, ή αύξηση ήταν μεγαλύτερη).

Οι τιμές δέν είναι οι μόνες πού άνεβαίνουν. Ο αριθμός τών άνέργων επίσης δέν σταματάει νά μεγαλώνει: 1.849.000 - έπίσημο στοιχείο - τόν Ιούλη, +1,3% πιά πολύ σχετικά μέ τόν Ιούνη, +25,8% (350.000 περίπου) σχετικά μέ τόν Ιούλη 1980. Κι όπως κάθε χρόνο θά φτάνουν στην άγορά έργασίας 650.000 νέοι. Ο ύπουργός Έργασίας άνακοίνωσε ψύχραιμα ότι θά ύπάρξουν 2 εκατομμύρια άνεργοι στό τέλος του χρόνου.

Κι επειδή αυτή ή κατάσταση δέν θά μπορέσει νά διαρκέσει αιώνια κι επειδή ή ύπομνη έχει όρια, ή νέα κυβέρνηση λανσάρει μιá καμπάνια κινήτοποίησης ένάντια στην άνεργία. Η άνεργία φαίνεται έτσι σάν ύπόθεση όλων, κι όχι μιá συνέπεια του καπιταλισμού και τών ανταγωνισμών.

Τό ΣΚ είχε ύποσχεθεί τή δημιουργία θέσεων έργασίας: δημιουργήθηκαν όμως μονάχα 25.700 έδώ και 3 μήνες ... "Έτσι οι ύποσχέσεις συνεχίζονται. Ο Μιττεράν ζήτησε "νά παρθούν μέτρα από τίς άρχές Σεπτέμβρη για νά άνοζωογονηθεί ή οικονομική δραστηριότητα, ιδιαίτερα στους τομείς πού δημιουργούν θέσεις έργασίας" (Μόντ, 21 Αύγουστου).

Αυτό πού ή κυβέρνηση ονομάζει "πάλη ένάντια στην άνεργία", είναι στην πραγματικότητα προσπάθεια καμουκλαρίσματος τής άνεργίας. Ο καπιταλισμός, πού άναδιερρώνει και άπολύει σύμφωνα μέ τούς δικούς του νόμους, συνεχίζει νά άπαιλείει τούς εργαζόμενους από τήν παραγωγή.

Η άνεργία θά συνεχίσει νά αύξάνεται. Κι αυτό πού άνησυχεί τήν κυβέρνηση, είναι νά μάθει άν θά μπορέσει νά παίξει τό ρόλο της, δηλαδή τό ρόλο του κοινωνικού πυροσβέστη. "Έτσι τήν άπασχολεί τό πρόβλημα τής χρηματοδότησης τών έπιδοτήσεων-ήδη άνεπιρκών-άνεργίας. Η κυβέρνηση σκέπτεται νά πληρώσουν εισφορές οι ύπάλληλοι του Κράτους και τών ένθικών επχειρήσεων. Η Φόρς Ούβριέρ (κίτρινο συνδικάτο) και ή Σε-εφ-ντε-τέ (συνδικάτο έλεγγόμενο από τό ΣΚ) δέν είναι αντίθετοι μ'αυτήν τήν ιδέα. Συζητιέται, είπε ο Ε. Μαίρ πούνοι πρόεδρος της, μέσοστό πλαίσιο τής προσπάθειας για μιá "άναγκαία άλληλεγγύη" πού πάει νά πει: αντί νά πληρώνουν οι εργαζόμενοι, άς πληρώνουν οι εργαζόμενοι.

"Όσο άφορά τή μείωση έργασίας, βρισκόμαστε στις 39 ώρες τής βδομάδα. Η βδομάδα τών 35 ώρων είναι για τό ... μέλλον. Δέν συζητιέται πλέον 5η βδομάδα πληρωμένων διακοπών. "Όσο για τήν σύνταξη στά 60 "θά δούμε τό φθινόπωρο", αλλά για νά μπορέσει κάποιος νά συνταξιοδοτηθεί στά 60, θά πρέπει πρώτα νάχει περάσει τουλάχιστον 37 χρόνια και μισό στό καπιταλιστικό κάτεργο.

→

"Αλλά μέτρα πάθησαν όπως η κατάργηση της απόφασης για διώξιμο των ξένων εργατών, αλλά έχουν έναν προαιρετικό χαρακτήρα και δεν εφαρμόζονται στις περιπτώσεις "διατάραξης της δημόσιας τάξης", πράγμα που επιτρέπει στην κυβέρνηση να ξαποστελλάει στη χώρα του όποιον δεν της άρεσει.

"Η κυβέρνηση υποσχέθηκε επίσης τη νομιμοποίηση των παράνομων ξένων εργατών, αλλά προσχήμονα εξαίρεται που θα μπορούσαν να παρουσιάσουν ένα συμβόλαιο εργασίας από τον εργοδότη τους και να δικαιολογήσουν την είσοδό τους στη Γαλλία πριν τη 1η του Γενάρη 1981. Το 70% μονάχα των ξένων εργατών είναι σ'αυτήν την περίπτωση. Με τον Μιττεράν, όπως και με τον Ζισκάρ οι μετανάστες εργάτες παραμένουν οι απόδοιοι τράγοι της κρίσης. Ο έλεγχος της μετανάστευσης δικαιολογείται με την ύπαρξη της ανεργίας σήμερα όπως και χτές, με τη μόνη διαφορά ότι οι σοσιαλιστές απόφασισαν να εντείνουν την πάλη ενάντια στη μετανάστευση και την παράνομη εργασία. Η ένταση των ελέγχων κι η γιγάντια επιχείρηση αστυνόμευσης, βαπτισμένη "κατοποίηση" πάνε σ'αυτήν την κατεύθυνση.

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ-Ο ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ-Η ΒΟΜΒΑ Ν.

Σχετικά με το θέμα της στρατιωτικής θητείας, την άρνηση υπηρεσίας για λόγους συνείδησης, την ύπαρξη του στρατού σαν θεσμού, την βόμβα νετρονίου, τη "γαλλική παρουσία" στην Αφρική, σ' όλα αυτά θέματα η κυβέρνηση ΣΚ-ΚΚ δεν δίστασε να δειξει την μιλιταριστική αποφασιστικότητά της: "Η Ιδέα μιας στρατιωτικής θητείας 6 μηνών εγινε αλλαγή", ανακοίνωσε ο υπουργός Έθνικης Άμυνας, για τον απλό λόγο ότι θα αύξανε τον αριθμό των νέων άνεργων. Ο ίδιος ο Έρνυ επαναβεβαίωσε την αντίθεσή του στις επιτροπές στρατιωτών. Μια μονάχα άρχη: η υπεράσπιση της πατρίδας, αστικής και ιμπεριαλιστικής.

Μ'αυτήν την έννοια μπορούν να γίνουν καταλη-

πτες οι ευνόιμες δηλώσεις για την ανάπτυξη της "δύναμης κρούσης" και της βόμβας νετρονίου.

"Όσο για την στρατιωτική γαλλική επέκταση στην Αφρική, κανένας δεν αρνείται την πραγματικότητα. Ήξάλλου ο Μιττεράν βιάστηκε να δεχτεί όλους τους αφρικανούς διχτάτορες. Έτσι η Γαλλία παραμένει "αίώνια" ... Ιμπεριαλιστική.

"Η επέκταση του στρατοπέδου του Λαρζάκ σταμάτησε, βέβαια οι άσκήσεις γίνονται άλλοι... Συγχρόνως το δικαστήριο Κρατικής Ασφάλειας καταργήθηκε, γιατί απλά τα υπάρχοντα δικαστήρια επαρκούν και δεν υπάρχει ανάγκη ενός έκτακτου δικαστηρίου. Οι νόμοι όμως παραμένουν! Η γαλλική δημοκρατία δεν έχει ανάγκη να δείξει σήμερα τη θωρακισή της.

"Όλα τα αναγγελθέντα μέτρα στοχεύουν να πετύχουν το δυνάμωμα του γαλλικού καπιταλισμού, μέσα κι έξω, όπως και την ενίσχυση των θεσμών που εξασφαλίζουν τη διατήρηση του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Μερικά πρόσωπα άλλαξαν στην κεφαλή του Κράτους, αυτό είναι όλο. Ο στρατός, η αστυνομία, οι δικαστές, όλ'αυτά μένουνε όπως και πριν και δε θα μπορούσε να συμβεί και διαφορετικά. Ο καινούργιος υπουργός Έσωτερικών άπευθυνόμενος στις αστυνομικές δυνάμεις τις υπενθυμίζει ότι ακόμα και με μια σοσιαλιστική κυβέρνηση το καθήκον τους είναι να επαναφέρουν την τάξη που απειλείται κι άμέσως μετά άνακοίνωσε τη δημιουργία 1.000 θέσεων χωροφυλάκων ...

Στο τέλος των 100 πρώτων ημερών "σοσιαλιστικής διακυβέρνησης", το ΣΚ άποδείχτηκε ότι είναι ένας καλός κοινωνικός προσοβέστης. "Ποτέ η χώρα δεν ήταν πιο ήρεμη", δήλωσε ο Ποπερέν. Για όλ'αυτά το ΣΚ δεν μπορεί να κοροιδεύει αίώνια τους εργαζόμενους. Η κρίση θα αναλάβει να βοηθήσει στο έργο να διαλυθεί το προπέτασμα καπνού με το οποίο οι πράχτορες του κεφάλαιου προσπαθούν να κάνουν να πιστέμει το προλεταριάτο ότι ο σημερινός καπιταλισμός δεν είναι άκρικός αυτό πούταν χτές με τον Ζισκάρ.

Κομμουνιστικό πρόγραμμα

5 1981

ΘΕΡΜΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΔΕΛΤΑΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

ΠΟΛΩΝΙΑ :
 η επιβεβαίωση της άναγκαιότητας εργατικής άργάνωσης και κόμματος

Η παγκόσμια ταξική πάλη ζωντανή άρα αστέ!

Τό ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ και ό ΠΟΛΕΜΟΣ
 • η μαρξιστική άντιληψη των πολέμων
 • κριτική θέσεων Σταλινισμού, Τρότσκι
 • τό ΚΚΕ κι ό Β' Ιμπεριαλιστικός πόλεμος

ΕΚΛΟΓΕΣ - ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΣ
 • γιατί άπείκουμε
 • "να φύγει ή δεξιά ή ό καπιταλισμός"
 • τό κοινοβουλευτικό ζήτημα στη 3' Διεθνή

ΡΩΣΙΑ :
 ό μύθος του "σοσιαλιστικού σχεδισμού"

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '80, ΝΤΟΙΤΣ, ΣΕΙΣΜΟΙ, όκη ΘΛΙΔΑ (ΑΛΓΕΡΙΑ)

ΠΩΣ ΤΟ ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΕΚΟΝΗΙΑΙ ΣΤΟΥΣ ... ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΥΣ

Πολυτεχνείο '80: "Όταν στις 16 Νοέμβρη '80 στην έπέτειο του Πολυτεχνείου τά ΜΑΤ δολοφόνησα: " δυό διαδηλωτές και τραυμάτισαν πολλούς, στην άπαγορευμένη πορεία στην Αμερικάνικη πρεσβεία, ό Παπαανδρέου έκανε δήλωση άπ'τήν τηλεόραση την ίδια νύχτα της σφαγής, όπου χωρίς να πει λέξη για τίς δολοφονίες, ζήτησε άπ'τήν κυβέρνηση της Δεξιάς την παραδειγματική τιμωρία των ... διαδηλωτών. Στη συνέχεια άστοί, ΠΑΣΟΚ και ΚΚΕ κατηγόρησαν σαν προβοκάτορες, όσους ξέφυγαν άπ'τήν πολιτική τους του σεβασμού στην άστική νομιμότητα.

Διεθνής Έκθεση Θεσσαλονίκης: "Η Ν.Ε του ΠΑΣΟΚ Θεσσαλονίκης, κάλεσε τους λιμενεργάτες που άπεργούσαν να άφήσουν τά έκθέματα, που προορίζονταν για την Έκθεση της Θεσ/κης, να φύγουν άπ'τίς άποθήκες του λιμανιού για να μην ματαιωθεί ή Έκθεση. Στην ούσια έσπασε την άπεργία των εργαζόμενων, για τά συμφέροντα των καπιταλιστών.

Νά λοιπόν ή ούσια του άγώνα για την "σοσιαλιστική Άλλαγή". Κι ακόμα δεν έγιναν κυβέρνηση!

ΤΙ ΜΑΣ ΔΙΑΚΡΙΝΕΙ :

- Η διεκδίκηση της γραμμής που πάει από τον Μάρξ στον Λένιν, στην ίδρυση της Κομμουνιστικής Διεθνούς και του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ιταλίας (Διβόρνο 1921)
- Ο άγώνας της Κομμουνιστικής Άριστερας ενάντια στον έκφυλισμό της Διεθνούς, ενάντια στη θεωρία του σοσιαλισμού σε μιά μόνο χώρα και τη σταλινική άντεπανάσταση
- Η άρνηση των Λαϊκών Μετώπων και των μπλόκ της Άντίστασης
- Τό δύσκολο έργο άποκατάστασης της επαναστατικής θεωρίας και άργάνωσης σε σύνδεση με την εργατική τάξη ενάντια στην προσωπική και κοινοβουλευτικιστική πολιτική.

ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΗ λύνουμε τὰ προβλήματα ΟΧΙ ΜΕ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Σήμερα πού τό εργατικό καί γενικώτερα τό προλεταριακό κίνημα εἶναι σχεδόν ἀνύπαρκτο, καί οἱ ἐργαζόμενοι ξεθεύουν ἀσκοπα τίς δυνάμεις τους σέ ἀκίνητες δυνες γιά τούς ἀσταούς μικροαπεργίες πού λήγουν ἄδοξα, παρασυρόμενοι ἀπ'τίς ρεφορμιστικές ὀργανώσεις τῶν ΚΚΕ-ΠΑΣΟΚ πού θέλουν μ'αυτό τόν τρόπο νά ἐκτονώσουν τήν ἀγωνιστικότητά τους. Σήμερα πού μάς κάνουν πλύση ἐγκεφάλου ὅτι κάτι μπορούμε νά πετύχουμε μέ τή βοήθεια τῶν βουλευτῶν, δημάρχων κ.ἄ. καί τίς ἐπερωτήσεις στή βουλή κι ὄχι μέ τόν ἀγῶνα.

Ἐνάντια στούς ἀσταούς καί τούς "ἀριστερούς" λακέδες τους, νά παλαίψουμε γιά τὰ ταξικά μας συμφέροντα, πού θά ἐπιτρέψουν τήν ἐπιβίωσή μας σ' αὐτή τήν κοινωνία τῆς ἀθλιότητας καί τῆς μιζέριας.

Αὐτός ὁ ἀγῶνας εἶναι ἀπαραίτητος, ἀλλά ὄχι ἐπαρκής, ἐνάντια στόν καπιταλισμό. Εἶναι ὅμως ἕνας δυνατός μοχλός γιά νά φτάσουμε στήν τελική λύση πού εἶναι ἡ ἐπανάσταση πού θά ἐγκαθιδρύσει τή δικτατορία τοῦ προλεταριάτου, πού θά ὀδηγήσει τήν κοινωνία στήν πραγματική ἀπελευθέρωση, τόν κομμουνισμό.

- ΟΧΙ ΣΤΗ ΛΙΤΟΤΗΤΑ, ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΘΥΣΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ "ἜΘΝΙΚΗ" (ΑΣΤΙΚΗ) ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.
- ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΛΗ ΤῶΝ ΤΑΞΕΩΝ:

Ἐπεράσπιση τῶν συνθηκῶν ζωῆς καί δουλειᾶς τῆς εργατικῆς τάξης γιά νά πέσει ὅλη ἡ κρίση στίς πλάτες τῶν καπιταλιστῶν.

Ἀποκασιστική πάλη ἐνάντια στίς ἀπολύσεις.

- ΓΕΡΕΣ, ΕΝΙΑΙΕΣ ΚΑΙ ΑΜΕΣΕΣ ΑΥΞΗΣΕΙΣ, ΠΙΟ ΜΕΤΑΛΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΚΟΠΛΗΡΩΜΕΝΟΥΣ
- ΠΕΝΘΗΜΕΡΟ 35 ΩΡΩΝ ΜΕ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΜΙΣΘΟ, ΑΜΕΣΕΣ
- ΚΑΤΩΓΙΑΤΟ ΜΕΡΟΚΑΜΜΑΤΟ ΠΟΥ ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΖΩΗΣ
- ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΜΙΣΘΟ ΣΤΟΥΣ ΑΝΕΡΓΟΥΣ, ΑΠΟΛΥΜΕΝΟΥΣ, ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΙΚΑΝΟΥΣ ΓΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ. ΚΑΤΩΓΙΑΤΟ ΜΙΣΘΟ ΓΙΑ ΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΖΗΤΑΝΕ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΔΟΥΛΕΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ.

Γράφοντας στά παλιά μας τὰ παιπούτσια τήν υγεία τῆς ἐπιχείρησης καί τῆς ἔθνικῆς οἰκονομίας, νά περάσουμε στήν ἀνοιχτή πάλη μέ:

- τήν ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ, χωρίς προειδοποίηση κι ἀπό τὰ πρῖν καθορισμό τῆς διάρκειάς της.
- τήν ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΥΤΟΑΜΥΝΑ ἐνάντια στίς ἀστυνομίες τῶν ἀφεντικῶν καί τοῦ Κράτους

• ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

- Ἴσα συνδικαλιστικά, κοινωνικά καί πολιτικά δικαιώματα μεταξύ ἐλλήνων-ξένων ἐργατῶν. Δεύτερη μετανάστευση γιά τούς ξένους ἐργάτες. Ἴσότητα στήν πρόσληψη καί στό μισθό.
- Ἴσότητα μεταξύ γυναικῶν, νέων καί μαθητευόμενων ἐργαζόμενων, μέ τούς ἄνδρες συναδέλφους τους.

• ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

μέσα ἀπό τίς ὁδησεις τῶν ἡμεσῶν εργατικῶν ἀγῶνων γιά τό χτίσιμο τοῦ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΟΥ ΕΝΙΑΙΟΥ ΜΕΤΩΠΙΟΥ ΣΤΗ ΒΑΣΗ μακριά ἀπό τήν ἐπιρροή τῶν ρεφορμιστικῶν συνδικαλιστικῶν ἡγεσιῶν.

- Ὑποστήριξη κάθε προσπάθειας πρωτοπόρων ἐργατῶν πού κινοῦνται σ' αὐτήν τήν κατεύθυνση.

• ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤῶΝ ΟΠΙΩΝ ΑΓῶΝΑ ΜΑΣ

- Ὅχι στόν περιορισμό τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπ'εργίας, τῆς εργατικῆς ἔκωσης καί ἰδιαίτερα πάλι ἐνάντια σέ κάθε δημοκρατικό αὐτο-περιορισμό πρὸς ὄφελος τῆς "ἔθνικῆς οἰκονομίας".
- Ὄργανωση καί ταξική ἀπάντηση ἐνάντια στήν νόμιμη καί παράνομη βία τῆς ἀστικῆς τάξης χρησιμοποιώντας τή δύναμή μας κι ὄχι τὰ δημοκρατικά συνταγματικά δικαιώματα, στούς τόπους δουλειᾶς, στίς συνοικίες, στίς διαδηλώσεις.
- Ἀλληλεγγύη μέ τὰ θύματα τῆς ἀστικῆς καταστολῆς. Δευτεριά στούς πολιτικούς κρατούμενους. Χωρίς ὄρους συμπάρσταση στούς ἀγῶνες τῶν φυλακισμένων γιά καλύτερες συνθήκες ζωῆς.

• ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Νά ἐπιβάλλουμε μέ τήν πάλη μας

- νά πέσουν ὅλα τὰ βάρη στήν πλάτη τοῦ Κράτους γιά τήν ἀποκατάσταση ἀνθρωπίνων συνθηκῶν ζωῆς στίς ἐργατο-γειτονίες πού πλήγηκαν ἀπό τούς σεισμούς.
- νά παρθοῦν ἄμεσα μέτρα γιά τήν ὑπεράσπιση τῆς υγείας τῶν ἐργαζόμενων ἀπό τή βιομηχανική μόλυνση.

• ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΑΣΤΙΚΟ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟ

Πόλη ἐνάντια στόν ἀστικό μιλιταρισμό καί τήν προετοιμασία τοῦ 3ου ἡμπερμακελειοῦ μέ:

- τόν ἀγῶνα ἐνάντια στήν πολιτική τοῦ οἰκονομικοῦ ἔθνικισμοῦ.
- τήν ὀργανωση τῆς προλεταριακῆς νεολαίας καί ἰδιαίτερα τῶν στρατιωτῶν γιά καλύτερες συνθήκες ζωῆς στό Στρατό.
- τήν ταξική συναδέλφωση ἐλλήνων καί τούρκων στρατιωτῶν στήν Κύπρο.
- τήν πάλη γιά τήν ἀποχώρηση ὅλων τῶν ξένων στρατευμάτων ἀπό τήν Κύπρο (ἐλληνικῶν, τούρκων, ἐγγλέζικων) καί τήν ἀντίθεσή μας σέ κάθε ἀβιτιστική-τυχοδιωκτική περιπέτεια - τῆς ἑλληνικῆς ἀστικῆς τάξης. Οἱ Ἕλληνες προλετάριοι δέν ἔχουν κανένα ὄφελος ἀπ' τήν φαγωμάρα τῆς ἑλληνικῆς, τουρκικῆς, κυπριακῆς ἀστικῆς τάξης.

• ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Μ' ὄλους τούς εργατικούς ἀγῶνες καί τίς φτωχές μάζες σ' ὅλο τόν κόσμο καί εἰδικώτερα τῆς Μεσογείου (Τουρκία, Παλαιστίνη, Αἴγυπτος, Ἀλγερία, Μορόκκο, Τυνησία)

- ἐνότητα ἐλληνικοῦ καί τούρκικοῦ προλεταριάτου πάνω ἀπό πατρίδες καί σύνορα. Ταξική συμπάρσταση στούς διωκόμενους προλετάριους, ἀγωνιστές καί τίς μάζες τῆς Τουρκίας. Νά ἀντιταχτοῦμε στίς ἐκδόσεις τούρκων ἀγωνιστῶν.
- χωρίς ὄρους συμπάρσταση στόν ἀγῶνα τῆς πολωνικῆς εργατικῆς τάξης, ἐνάντια στήν καπιταλιστική ἐκμετάλλευση καί τήν ἀστική καταστολή, κάτω ἀπό τόν μανδύα τοῦ πολωνικοῦ "ὑποκτοῦ σοσιαλισμοῦ".